

שלום עליכם

ישעהו לא, ז- הִנֵּה אָרָאֶלְם צַעֲקוֹ חָצָה מֶלֶאָכִי שָׁלוֹם מֶרֶבְּקָיוֹן :

רש"י - מלאכי שלום - מלאכי שליחותם שהיו רגילים לבשר שלום

ברכות ס, ב- הכנס לבית הכסא, אומר: התכבדו מכובדים קדושים משרותי עליון, תננו כבוד לאלהי ישראל, הרפו ממוני עד שאנכש ואעשה רצוני וABA אליכם. אמר אבי: לא לימה איש ה כי, דלמא שבקי ליה ואזלי. אלא לימה: שמרוני שמרוני, עזרוני עזרוני, סמכוני סמכוני, המתינו לי המתינו לי, עד שאנכש ואצא שכן דרך של בני אדם.

שו"ע או"ח ג- כשבכנס לבית הכסא יאמר: התכבדו מכובדים וכו', וכחשי לא נהגו לאומרו.

ט"ז - כי אין אנו מחזיקין ליראת שמים שמלאכין מלווין אותן (מגן אברהם - ומהזוי כיורה)

שבת קיט, ב- תניא, רבי יוסי בר יהודה אומר: שני מלאכי השרת מלווין לו לאדם בערב שבת מבית הכנסת לבתו, אחד טוב ואחד רע. וכשבא לבתו ומצא נר דולק ושלוחן עורך ומיטתו מוצעת, מלאך טוב אומר: יהיו רצון שתהא לשבת אחרתך. ומלאך רע עונה אמן בעל כורחו. ואם לאו, מלאך רע אומר: יהיו רצון שתהא לשבת אחרתך, ומלאך טוב עונה אמן בעל כורחו.

שפת אמת ויצא - בפסוק מלאכי אלקים עולמים וירדים. אחז"ל מלאכים שלוחו בא"יulo וירדו מלאכי חוויל כו'. דיש לכל מקום מלאכים מיוחדים. וכן בבחני הזמן יש מלאכי שבת ומלאכי חול. פעם אי כתיב מלאכינו יצוה לך ופ"י צוה מלאכינו מלאכין ה' סבבב כמי"ש בוזה"ק ר"פ וישראל. מלאכינו יצוה מלאכי חול. וכן שמצוינו כתיב לשמרך בכל דרכיך. וחוננה מלאכין ה' על יומם המנוחה דכתיב בי אל יצא איש מקומו. וכן שמצוינו מצות שתלויין בארץ. וכמו כן מצות שהזמנן גראם. והכל עיין אחד כי נשמות בני"ה הם ג"כ שלוחים לעשות רצון המקום והשליחות משתנה לפי המקום והזמן. וכן כו' איזה מכל מצוה נברא מלאך. ולכן אמרים בש"ק שלום עליהם מלחי"ש. וויתכן לפריש עצתכם לשלים על מלאכי חול שעולין למעלה. ומקדימים בואכם לשלים. הגם דכאן כתיב עולמים ואח"כ יורדים. אך בסוף הפרשה כתיב שם המקום פרש"י על ב' מהchnerות מלאכי אי"י וחוויל. איך נראה דהכל תלוי במלאכים העולונים במעלה כשם יורדין התהחותנים עולמים וכשהם עולמים התהחותנים יורדים. וכן בבואה יום השבת כמי"ש בוזה"ק נשמתין נחתין ונשמתין וכן בכניסה יעקב ע"ה לא"י. וכן הוא בנשומות בבואה יום השבת כמי"ש בוזה"ק נשמתין נחתין ונשמתין סלקין ע"ש:

ר' צדוק הכהן מלובליו - פרי צדיק בראשית פרשת וירא - ואיתא (בראשית ר' ר' ה') בשעה שבא הקדוש ברוך הוא לבראות את אדם הראשון נעשו מלאכי השרת כתים וכוי מהם אומרים אל יברא ומהם אומרים יברא הדא הוא דכתיב (תהלים פ"ה, י"א) חד ואמת נפgeo צדק ושלום נסקו עין שם. מפרש שהמלאכין נעשו חבורות. והמלאכין נקראו על שם המדות מהם של חד מודת אברהム אבינו ע"ה. ומהם מלאכי אמת תפארת מודת יעקב. ומהם של צדק מלוכתא קדישה. ומהם של שלום מודת יוסף הצדיק. וכבר אמרנו במה שאמרו שם נטל אמת והשליכו לארץ וכי והלא גם אמר אל יברא דוכוליה קטה. ולא נזכר מה נעשה בשלום. אך כל הקטנות הוא רק על ידי שנחסר מודת אמת. אבל כשוכלים מכוונים על דבר אמת ממילא יש שלום וכמו שמצוינו במחולות בית שמייא ובית הלה שחייב וריעות נהגין זה בהה לקיים מה שנאמר האמת והשלום אהבו כמו שאמרו ביבמות (י"ד ב) וכיוון שנטל אמות והשליכו לארץ. והיינו שבארץ נמצא דבר אמת וכמו שנאמר אמת מארץ תצמה. שוב לא קטרגו מלאכי שלום. דאדרבה היה שלום דאמת ושלום קשיר דא בדא. וכמו שמצוינו במתן תורה ויתן ישראל איש אחד בלב אחד מיד וירד ה' כמו שאמרו במקילתא (יתרו בחודש אי).

זה שאמרו בוזה"ק דבעקידה מלאכי שלום שהם מלאכי ארץ ישראל מר יבכון. שכיוון שישיחוט את יצחק איך יצא ממנו יעקב דבגניה אבטח לו שלימו. ועל שם זה נקראו בשם מלאכי שלום... ובכennisת שבת פריסת סוכת שלום עליינו וכו' ועל ירושלים. וכל אחד מישראל כמו בארץ ובירושלים. משום ה כי נקראים המלאכין מלאכי השלים מלאכי ארץ ישראל דבגניה דיעקב אבטח לו שלימו ואקרו מלאכי השלום:

שם ממשוא בראשית פרשת וירא ... ויובן עפ"י דברי הרח"ו שאף בתינוק הנימול בעת המילה באין בו כל הנפש רוח ונשמה שלו לקבל שלימונות ע"י המילה, ואח"כ הולcin ממנו עד זוכה להשגים שוב בכח תורתו ועובדותיו, עכט"ד. ומובן שכל שלימונות שאפשר לאדם כפי שורש נשמתו להשיג בכח תורתו ועובדותיו הכל בא בעת המילה, ואפי' שלימונות וההזהרכות עד רום המעלות, רק אח"כ הולכת ממנו ותלויה אם זוכה שוב אם לא... ויש לומר אשר מעין כל הדברים האלה ומעין כל החזון הזה אפס קצחו יוכל כל איש ישראל

לזכות בשבת קודש, כי שבת קביעה וקיימת, ואינו בא ע"י התעוררות התהחותנים, וכולහו מתעתטני
בנש茅תו חדתיין כדי שירותא דצלותא, כי בשירותא דצלותא ואילך ישראלי מעוררין את הקדושה בתפילה
ובקידוש היום, ונש茅תו חדתיין באין בשירותא דצלותא א"כ הוא קודם התעוררות התהחותנים... ואפי' ע"ה
שאינו יודע להתעורר אימת שבת עליון. והענין כי מילה ושבת הם עניין אחד, וכמו ע"י מילה כן בשבת נזדקך
כל איש-ישראל הצד מה ונשלם גמר צורתו... וכמו במילה שמשליך מעליו הערלה זוכה אח"כ כנ"ל,
שבשת במה שמשליך מעליו כל טرزת הבלי עווה"ז והוא עניינו אליו כל מלאכתו עשווי, וזה זוכין לנשמה
יתירה... אך כל איש-ישראל, אם אך משליך מעליו בהגיע שבת על חשבונות הרבים אשר חשבו בני האדם
ונוטן דעתו להתקדש בקדושת שבת, זוכה להארת אלקות בצד מה. ובזה יש לפרש מה שאנו אומרים בלילה
ש"ק שלום עליהם מלאכי השלים וגוי, כי שלום הוא ברית כידוע והוא שבת, ע"כ כמו שבאה ע"ה' אחר
המילה שלשה אנשים נצבים עליו, כן בכל איש-ישראל הצד מה באים שלשה מלאכי השלים אחד
לרפאות אותו מחולני נפשו, ואחד לבשרו שעמליו נצחים הינו לשמח את נפשו ואף על גב דאייה לא חי
מזל"י חי רבי טוב הצפון לו, וזהו לידת יצחק כבמזרח הנעלם שרוב צחוק הי' אז בעולם, ואחד להפוך את
סdom הינו להפריד ממנה את חלקו הרע. וכמו שבחמילה שכתבנו בשם הרוח'ו שבעת המילה באים כל חלקו
נפש רוח ונשמה וכתבנו לעיל שגם כל מיני השלים בכאן אז ורק אח"כ מסתלקין ממנה וצריך למשוך
אותם עליו מכח מעשי הטובים, וכן ה' אז בעת המילה באע"ה, כן הוא בכל איש-ישראל שככל וום השבת
באה אליו השלמה הצד מה, ולאחר השבת מסתלקת ממנה עם הנשמה يتירה, ואח"כ ככל ימי השבע צריד
להמשיך עליו זה בכח התורה והמצוות, ומאחר שכבר היה בו שבת אף שכבר הלכה ונסתלקה ממנה, מ"מ
נקל לו לחזור ולהמשיכה, ולקיים קמא הדר, ובכן הקיום משבת הם ששת ימי המעשה שאחריו. ודיבזזה
למבין :

שם משماואל בראשית פרשת ישלחן - ובדוגמת המלאכים שאמרנו שהם נתהוו מהמצאות והמעשיות של
יעקב אבינו שנתחסם לימין ושמאל, כן נמי בשבת באים יחד המלאכים שנטהוו ממצאות ומעשיות
שעושים בכל שית ימי המעשה המתחסם לימין ושמאל והם המסייעים לאדם לזכות לשבת שהוא
שלימות מימין ומשמאלו ולהם אנו אומרים שלום עליהם מלאכי השלים....

שם משماואל דברים פרשת תבואה - יש ליתן טעם מה שאנו אומרים צאתכם לשלים, שלכאורה בלתי מובן
מה אייכפת לנו אם ישארו בעת הקידוש והסעודה. ונראה דנהנה בתיקוני הזוהר כי הנשמה היתירה שבאה
שבשת מלאים אותה מלאכים מעולם העליון. ויש לומר כי לאלו המלאכים אנו אומרים שלום עליהם, ושני
מלאכי השתת המלויն לאדם המזוכרים בש"ס שבת (ק"ט ב) הם המקבלים הנשמה היתירה מן המלאכים
הנ"ל. ובטעמו של דבר הוצרך למלאיכים, כי לגודל מעתת הנשמה ליריד לעוה"ז צריכה לאמצעי, וכמו שכתוב
בספר מלכיאל כי הזמן שבבטן האם שנדר דлок על ראשו ומלמדין אותו כל התורה כולה הוא ממוצע בין
עולם העליון לעוה"ז, וכ"כ נשמה החוזרת לעולם עליון צריכה לאמצעי והוא גן עדן התהחותן, כן יש לומר
בנשמה היתירה, שבראשונה נמסרת למלאכי השתת של מעלה, ומלאיכים אלו מוסרין אותה למלאיכים
שלמטה המלויין את האדם עד בואה להאדם. והם בדמיון שלוחיו האב עם שלוחיו הבעל בש"ס כתובות (מ"ח
ב) שמלאכי השתת של מעלה נקראים שלוחיו הבעל, והנה במסנה שם הלכו שלוחיו האב עם שלוחיו הבעל הרי
היא ברשות האב, ע"כ אנו אומרים לשוחיו האב צאתכם לשלים, ודז"ק :

שווית שואל ונשאל חלק ב - אורח חיים סימן ב – שאלה : איך נכוון לומר בלילה ש"ק בשלום עליהם וגוי
מלאכי עליון מלכי גוי או מלך מלכי וגוי :

תשובה בפסקא אי שני הלשונות מובנים אבל בשאר פסקות לא יתכן כלל מלך רק מלך וא"כ גם בראשונה
יש לומר מלך דהו כלם בלשון אחד ועוד דהשלום שנוטן הוא מאת האדם למלאיכים ולא מאת ה' למלאיכים
ואיך יאמר מלך וגוי ולכך הנכוון והעיקר לעני"ד לומר רק מלך ותנא והדר מפרש מלאכי עליון הוא מלך
מלך המלכים הקדוש ברוך הוא וכן אני הורגلت לפניהם בטעות לומר בכלם מלך ושוב הדרי בי ואני אומר
בכלם מלך וכאמור ועם כי בספר התפלגות כתוב מלך אין לחוש להם דהמודפיסים על הרוב לאו דסמכא
הם. הכו"ח ביום כי"ו סיון התרפ"ט.